

SERFŐZŐ SIMON

Féltem

Csak este,
sötétedés után
ne kellett volna
fölmennem a padlásra,
vagy ki, túl a kapun.
Féltem, hátha ott lapulnak a mókárok,
akik ki tudja, mik, kik lehetek,
s akikkel egy vénasszony ijesztgetett.
A kutya beleborzadt,
az óljából kijönni se mert.

S anyámnak mindig
ilyentájt jutott eszébe,
amikor már szuroksötét volt,
a konyhára mi kellene.
Az emberevők meg,
mert mások meg azokról suttogtak vészjóslóan,
az olyan gyerkőcök után, mint én,
napszállta után kutatták a határt,
meg felmászva a házfalon,
fürkésztek a padlásokon.

Jó helyen!
Úgy bújtak el ott, ahogy akartak.
S akit kifigyeltek,
már el is kapták, jaj volt neki.

A tűz helyét,
ahol az üstben megfőzték őket,
megleltem a tarlók,
ugarföldek szélén.
Csak a csontjukra nem találtam sehol.
Biztosan elásták,
jó mélyre,
ne tudja a szél kikaparni,
kifordítani se az eke,
ha barázdát húzva
összel arra menne.

SERFŐZŐ SIMON (1942) Miskolc

A kutya láthatta

Egész éjjel
nem tudtam aludni,
annyira ugatott a kutya.
Vonított is közben,
talán azért, nehogy elunjam.

Reggel anyámat,
akárcsak magamat az ágyban,
úgy találtam a kiskonyhában,
kialvatlanul.
Nagyon bánta,
a fazékból tegnap este
a forró vizet
kiöntette velem az udvarra.

Biztosan leforráztam vele valakit.
Ki tudja, kinek a szelleme
járhatott itt éppen.
Én meg zutty rá!
S a kutya láthatta, mi történt,
s hallhatta is,
ahogy ijedten elrebbent a sötétben.
Ezért voníthatott,
mintha jajgatott volna
a szellem helyett is.

Ha nyugton hagy anyám,
vízzel nem öntök nyakon senkit,
a sámliról föl se keltem volna.
Jól elvoltam én azon,
nagyban gondolkodtam a semmin.

Mint a semmit

A csend tocsogóin át,
lélekszakadva
a szélbuckákban,
szaladtam kipróbálni,
amit fél füllel hallottam.

Szalmaszál kell csak,
s titokban, amikor nem látja senki,
ledugni a földbe,
ól tövébe.
Reggelre gyökeret ereszt,
kalászt is vet,
lesz kenyér, ne féljünk,
ki nem lehet húzni onnan!

Mint a semmit,
másnapra a szél kifújta.
Locsolgatnom kellett volna?
Mit mond akkor anyám?
Apámról nem is szólva.

Azt se hitték el,
kötelet hajítok át a magasságon,
s a Napig felmászok rajta.
Csak aztán a kazal végi
akácát választottam,
ha tüskés volt is.
Azon már a kéményen túli
messzeségbe feljutottam,
ha nem is az égig.

